

Je ne regrette rien

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Cu-atâta străduință n-am să mai pot vreodată
S-adun din fiecare secundă câte-un rest
Și-n fiecare toamnă cu aur glazurată
Să te aștept pe-alee c-o doză de protest.

Tu să alergi spre mine de parc-ai recunoaște
Că mâinile și ochii, amnezici uneori,
M-au plămădit din fildeș, visând că mă voi naște
C-un secol mai devreme... De ce-mi trimiți scrisori?

Sau nu știi că pe tine te vreau și că nevoia
De-a te vedea mă doare... Străbate-acest infern
Să-ngenunchem, iubite, sub arbori de sequoia,
Acolo unde toamna-i un anotimp etern.

- Mă biciuiește ploaia, dar n-o să am regrete
Dacă-mi pătrunde-n suflet, acolo unde ești,
Că lunile de toamnă sunt lungi și desuete
Când strângi la pieptul umed minunile cerești.

Eu recunosc în tine o lacrimă de soare
Ce se prelinge caldă pe-al buzelor contur
Când anotimpul rece mă sfâșie și doare
Pe-aleea pietruită o umbră de condur.

Te-aștept și-acum pe strada cetății unde vântul
Ne-a sărutat obraji când ne-am îmbrățișat,
Tăceai, ca niciodată, dar eu știam cuvântul,
N-ai regretat, iubito! Regretu-i un păcat...

Liliana Trif & Ioan Grigoraș